

[Finansministeren.]

drøfte spørgsmålet; jeg afviser altså ikke en drøftelse, jeg afviser ikke en undersøgelse, tværtimod, jeg vil gerne til bunds i dette. Jeg mener, vi skal sige, at vi ikke kan gennemføre noget sådant, før vi er sikre på, at det virker sådan, som hr. Ømann siger det, for det er jeg absolut ikke sikker på det gør, det trænger til en grundig undersøgelse.

Lige til sidst til hr. Guldberg: ja, der kan laves mange parcelhusløsninger, men man må nu altså ikke sige til mig — jeg har dog også boet i parcelhus i 20 år — at man er så forfærdelig dårligt stillet, når man bor i et parcelhus, at det er helt forskrækkeligt. Jeg vil gerne stille det direkte spørgsmål: mener hr. Guldberg, at hvis man gennemfører en ordning, hvor lejeværdien ikke skal indgå som indtægt på skatteschemaet, så skal f. eks. den landarbejder, som ligningsrådet for nylig har sagt skal ansættes til 300 kr. om måneden af den bolig, han bor i, uden at der er pengeomsætning i det, alligevel betale skat af de 3.600 kr. om året? Skal så ikke landbrugeren, gårdmanden, også sættes til en vis indtægt af den værdi, han har ved at bo i boligen? Jeg vil gerne have et svar af hr. Guldberg på dette spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Ømann: Den skal blive meget kort. Jeg vil bare spørge finansministeren, om det er gået op for ham, at ved at fremsætte sit forslag om, at fradraget for parcelhusene i indkomsten skal konverteres til et fradrag i skat, løber han ind i en problematik om at sondre mellem private renter og erhvervs-mæssige renter.

Jeg vil endvidere spørge finansministeren, om han ikke er klar over, at ved at der blev indføjet i skatte- og spareforliget, at der skulle ske en begrænsning af fradraget for private renter — i parentes forbrugsrenter — må man indføre en sondring imellem private og erhvervs-mæssige renter, uanset hvem det skader, så den principielle sondring er vi altså over, det er vi langt inde i. Det, vi nu skal diskutere, er, hvordan det praktisk kan lade sig gøre.

(Kort bemærkning).

Guldberg: Jeg tror, finansministeren mangler sans for proportioner. Naturligvis

kan det være rigtigt, at man i et rimeligt og fornuftigt indkomstskattesystem også må tage hensyn til, at der kan være visse indkomster, der opnås som naturalydelse. At overføre dette til det, vi nu snakker om på parcelhusområdet, af den størrelsesorden og med det indgreb, det offentlige foretager over vurderingerne, og med den oppumpning, der sker af værdierne, og de talstørrelser, der her er tale om, har i hvert fald ikke noget at gøre med sans for proportioner.

Finansministeren forsværer i dag et skattesystem, som er indrettet sådan, at der er folk med årsindkomster på mellem 35.000 og 60.000 kr., der, hvis de tjener 5.000 kr. mere, summa kan få mindre i indtægt. Hvordan vil man forklare en sådan lønmodtager, der bor i et parcelhus til 300.000 kr., at nu skal han have forhøjet sin indkomst med 5.000 kr., fordi finansministeren synes, det er en god måde at ordne lejeværdien på? Og for at få disse 5.000 kr. i indkomstforhøjelse skal han tjene så meget mere, at han ikke alene skal tjene det mere til at betale de 5.000 kr., men også til at betale den progressive skat med, som er indrettet sådan, at han får mindre, når han tjener mere. Det er en god opgave for en finansminister at regne på, og den har ikke ret meget at gøre med landarbejderens kosttillæg, eller hvad det nu var, finansministeren spurgte om.

Finansministeren (Grünbaum): Jeg spurgte ikke om landarbejderens kosttillæg, jeg spurgte om hans skattepligtige indkomst, som ansættes også efter den boligværdi, han har. Men jeg forstår altså, at hr. Guldberg har ikke den samme interesse for landarbejderens bolig som for gårdejerens bolig; gårdejeren skal altså være skattefri af lejeværdien, medens landarbejderen ikke skal.

Til hr. Ømann dette: naturligvis er jeg klar over, at der er principielt de samme problemer ved 55 pct.s reglen. For mig er det ikke et spørgsmål om principper; jeg har det nøjagtig ligesom hr. Ømann: for mig er det et spørgsmål, om det kan gøres i praksis. Jeg er ikke principrytter. Når man lægger sig på 55 pct., ligger procenten så højt, at risikoen for de flytninger, der kan være tale om, er meget minimal; den er så lille, at her kan man ud fra et praktisk synspunkt sige, at det kan gå. Det er ud fra en praktisk